

Akt I

Dröm ett den natten.

Det var mjukt under fötterna av den vänliga mossan och det gnistrade från sol mellan trädstammar. Otaliga nyanser av grönt, och fläckvis i skuggan lite kvarglömd snö. Tystnaden så påtaglig att den hördes tillsammans med vårfria flygare av allehanda sorter. En citronfjärils vingslag fläktade mot kinden. Det kändes som jag var stillheten definierad och att skogen med all sin kraft var i mig. Genom mig. Jag blev tydlig tillsammans med allt runt omkring mig. Det var en stund i tiden, varken bakom eller framför. Bara där. Bara vara. Till höger snett framför mig en kvinna som det kom de vackraste

toner ur. Fåglarna tystnade och två rådjur stannade upp med lyfta huvuden. Tonerna for runt trädstammarna, längs mossan, över stock och sten. Till vänster något bakom mig ännu en kvinna. Lätt framåtböjd med en korg. Samlade stjärnstoff medan hon samtalade med några träd. Allt andades ett sökande efter en källa. Några minnesfragment for genom mitt huvud för att snabbt försvinna. Någon källa visade sig inte. Den tiden var inte idag. Kvinnorna försvann långsamt in i någon dimma. Liksom långsamt uppslukade, eller snarare införlivade i den. Det sista minnet är vitt. Bara vitt.

Dröm två den natten.

Jag blir skjuten ur en kanon och svävar fritt över Vätterns vatten. (återkommande innan uppvaknandet varje morgon)

